

Fethul - Medžid

dokazi da sudenje pred tagutom
ruši tewhid

FETHUL-MEDŽID

DOKAZI DA SUĐENJE PRED

TAGUTOM RUŠI TEVHID

PRIREDILI:

ABID PODBIĆANIN
MIRSAD OMEROVIĆ
ĐANI LJUCA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Sva hvala pripada samo Allahu, Gospodaru svjetova, neka je salawat i selam na najplemenitijeg vjerovjesnika i poslanika, našeg vjerovjesnika Muhammeda, na njegovu porodicu i sve ashabe. A zatim:

Istinu je rekao Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, kada je rekao da je imetak jedna od stvari od koje se najviše boji za svoj ummet. Ljudi su danas, zaslijepjeni žudnjom za imetkom, zapostavili vjeru i vjerske propise do te mjere da ne prezaju da se pokore pred tagutom, kako bi ostvarili neki sitni dunjalučki interes. Umjesto da budu svjesni da taguti ne mogu nikakvo dobro donijeti, već da dolaze samo sa neredom, nepravdom i smutnjom – oni odlaze kod njih i traže izgubljena prava.

Zbog važnosti i opasnosti ovog pitanja sa jedne strane, i nejasnoće i nepoznavanja sa druge strane, pokušaćemo da razjasnimo ovo pitanje i ukažemo na neke greške vezane za njega.

Pojašnjenje da je parničenje ibadet poput ruku'a, sedžde i dove

1. Uzvišeni Allah kaže (u prevodu značenja ajeta):
"Zar ne vidiš one koji smatraju da vjeruju u ono što je objavljeno tebi i u ono što je objavljeno prije tebe, žele da im se pred tagutom sudi, a naređeno im je da ne vjeruju u njega? A šejtan želi da ih u daleku zabludu odvede." (sura en-Nisa', 60. ajet)

Iz spomenutog ajeta vidimo da Uzvišeni Allah onog ko se parniči pred tagutom – tretira vjernikom u njega zbog tog djela. Kaže šejh 'AbdurRahman bin Hasan Ali Šejh, kod komentara ovog ajeta:
"...Zato što je parničenje pred tagutom – iman u njega." ('Fethul-Medžid', 345. str.).

Drugi dokaz iz ovog ajeta su riječi Uzvišenog, '*smatraju*' (يزعمون).
Kaže Sulejman bin 'Abdullah Ali Šejh:
*"Riječi Uzvišenog, '**smatraju**', predstavljaju negiranje onog što oni sebi pripisuju od imana. Iz tog razloga On nije rekao: "**Zar ne vidiš one koji vjeruju...**?" Jer, da su oni uistinu vjerovali u Allaha – nikada ne bi htjeli suditi se pred tagutom, niti bi Allah za njih rekao riječ '**smatraju**' (يزعمون), zato što se ova riječ u većini slučajeva upotrebljava za onog koji nešto lažno priziva, zato što radi suprotno onome što te riječi iziskuju i radi po onome što ih negira."* ('Tejsirul-'Azizil-Hamid', 418. str.).

Zatim kaže:

"U spomenutom ajetu je dokaz da je ostavljanje parničenja pred tagutom (a to je svaki sud mimo Qur'ana i sunneta) od strogih obaveza, te da onaj koji se pred tagutom sudi nije mu'min, pa čak nije ni musliman uopšte." ('Tejsirul-'Azizil-Hamid', 419. str.)

Treći dokaz iz spomenutog ajeta je govor Uzvišenog: **"A šejtan želi da ih u daleku zabludu odvede."** Uzvišeni Allah nam pojašnjava da riječi **"daleka zabluda"** znače veliki širk i kufr, kao što stoji u ajetu: **"A onaj ko čini širk Allahu otišao je u daleku zabludu"**. Takođe kaže Uzvišeni: **"Moli pored Allaha ono što mu ni štetu ni korist donijeti ne može, a to je ta daleka zabluda."** Svako onaj ko moli nekog mimo Allaha - otišao je u daleku zabludu, zato što je molitva nekom drugom pored Allaha vrsta velikog širka. A onaj ko se bude parničio pred nečim drugim mimo Allahovog zakona otišao je u daleku zabludu zato što je parničenje pred tagutom vrsta velikog širka. Stoga, ko prati qur'anske ajete, vidjeće da gdje god Allah spomene **"daleku zabludu"** odnosi se na veliki širk i na veliki kufr. Kaže šejh Sa'di u komentaru ovog ajeta:

"Onaj ko se bude parničio pred nečim drugim mimo Allaha i Poslanika, uzeo je to za svojeg gospodara i tako se sudio pred tagutom." ('Qawlu Sedid 'ala Kitabit-Tewhid').

2. Uzvišeni Allah kaže (u prevodu značenja): **"Sud pripada samo Allahu, a On je naredio da ne činite 'ibadet nikom osim Njemu."** (sura Jusuf, 40. ajet) U spomenutom ajetu vidimo da Allah otpočinje svoj govor riječima: **"Sud pripada samo Allahu..."**, a to je suđenje po Njegovim propisima i propisivanje istih, i to je od Allahovog rububijeta, zato što je to od Njegovih djela. Svako djelo od Allahovih djela neminovno povlači za sobom 'ibadet upućen Njemu Uzvišenom od strane Njegovih robova, tako iz imana u Allahov rububijet proističe tewhid el-uluhijje. Od Allahovih djela, npr., je da On Uzvišeni opskrbljuje stvorenja, da spušta kišu, da daje koristi i otklanja štete, a 'ibadet kojeg robovi upućuju Njemu Uzvišenom je traženje kiše, rizqa, traženje pomoći i zaštite od Njega Uzvišenog, zato jer je On Taj Koji može donijeti korist ili otkloniti štetu. Kada rob povjeruje da je Allah Taj Koji opskrbljuje, Koji pomaže unesrećenom, ali međutim dovi Bedewiju ili Džejlaniju i traži od njih pomoć - takvom ne koristi njegov iman i priznavanje Allahovog rububijeta, zato što je takav mušrik u uluhijjetu jer je uputio dovu i tražio pomoć (a to je 'ibadet) drugom pored Allaha. Takođe, onaj koji priznaje i vjeruje da je Allah Taj Koji sudi u 'aqidi, 'ibadetu i šeri'atu, iz tog vjerovanja u rububijet Uzvišenog proizilazi da je On Sudac i da se 'ibadet suđenja (parničenja) smije uputiti samo Njemu (tj. po Njegovom zakonu i sudu). Ako čovjek 'ibadet suđenja (parničenja) uputi nekom drugom ili po nekom drugom zakonu ili sudu mimo Njegovog suda - takav je učinio širk u uluhijjetu i tada mu ne koristi iman, niti priznavanje rububijeta, tj. njegovo ubjeđenje da je Allah Sudac. Musliman, muwehhid ne pravi razliku između toga da je Allah Taj Koji opskrbljuje - iz čega proističe 'ibadet traženja opskrbe i to da onaj koji uputi ovaj 'ibadet nekom drugom mimo Allaha time čini veliki širk - i između toga da je Allah Taj Koji sudi među svojim

robovima, iz čega proističe 'ibadet parničenja Njegovim zakonom i to da onaj ko uputi ovaj 'ibadet nekom drugom mimo Allaha time čini veliki širk. To se jasno vidi iz riječi Uzvišenog: "**Sud pripada samo Allahu...**". Prvo je spomenuo rububijet, a zatim je na to nadovezao uluhijet, a to su riječi: "**... a On je naredio da ne činite 'ibadet nikome osim Njemu.**"

3. Hadith kojeg bilježi imam el-Buhari u svome "*Sahihu*": Kaže Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem:

"Allahu, Tebi sam se predao, u Tebe sam povjerovao, na Tebe sam se oslonio, Tebi se vraćam, u Tvoje ime se raspravljam, pred Tobom se sudim (parničim), oprosti mi ono što je bilo i što će biti, ono što tajno ili javno učinih, ti si moj Bog, nema boga osim Tebe."

Kaže imam Ibnul-Qajjim u komentaru ovog haditha:

"... pa je spomenuo približavanje Allahu, hvaleći Ga i slaveći, priznavajući Mu 'ibadet, a zatim je zatražio oprost." ("*El-Medaridž*", 32/1). Ibnul-Qajjim spominje tri stvari iz ove dove, kako bi se približio Allahu: Hvaljenje Njega Uzvišenog, slavljenje i priznavanje 'ibadeta samo Njemu – a to je oslanjanje na Njega, vraćanje Njemu, odricanje radi Njega i parničenje pred Njegovim sudom – a zatim traženje oprosta. Ovaj hadis je jasan dokaz da je parničenje 'ibadet, kao što je tewekkul i 'inaba. Postavićemo jedno pitanje kako bi još više pojasnili mes'elu. Zašto je Allah nazvao kabur (kojeg ljudi obožavaju) – tagutom? Da li ga je nazvao tagutom zbog same izgradnje nad njim i time što se uzdigao? Nema sumnje da ga Allah nije nazvao tagutom zbog toga, već ga je nazvao tagutom iz jednog drugog razloga, a to je 'ibadet koji se upućuje tom kaburu, poput tawafa i dr. Takođe je Allah nazvao tagutom svakog sudiju i svaki zakon koji je suprotan Allahovom zakonu, samo iz jednog razloga, a to je 'ibadet suđenja i parničenja koji mu se upućuje mimo Allaha.

Šubhe onih koji dozvoljavaju suđenje (parničenje) pred tagutom

Prva šubha: Ova šubha je najgora, a to su njihove riječi:

"Ovo nije tehakum (parničenje), već je traženje prava koje bi u suprotnom bilo izgubljeno."

Odgovor na prvu šubhu:

Kažemo: Znaj da insan nekad kaže riječ kojoj ne pridaje pažnju; kada bi se ova riječ pomiješala sa morem – zamutila bi ga. Slično ovome je rekao Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, 'A'iši, radijallahu 'anha, a hadith bilježe et-Tirmidhi i Ebu Dawud.

Takođe nas je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, obavijestio da ćemo slijediti puteve onih koji su bili prije nas od Jevreja i kršćana, pa kaže

u hadithu kojeg bilježi Muslim: "**Zaista ćete slijediti puteve onih koji su bili prije vas u potpunosti, pa ako bi oni ušli u gušterovu rupu – slijedili biste ih.**" Rekoše: "Allahov Poslaniče, je li Jevreje i kršćane?" Odgovori Allahov Poslanik: "**Pa nego koga!?"**"

SubhanAllah, kako su se u ovom ummetu pojavili oni koji slijede ove puteve i izigravaju Allahove naredbe, isto kao što su ih izigravali Ashabus-Sebt (oni koji su se o subotu ogriješili) od sinova Isra'ilovih, pa ih je Allah zbog toga prokleo i pretvorio ih u majmune. Kada im je Allah naredio da ne love subotom, poslužili su se prevarom i postigli ono što su željeli, pa ih je Allah pretvorio u majmune zbog ove velike prevare i odvratnog grijeha, a da su uradili onako kako im je Allah naredio, bilo bi im bolje. Kaže Ebu Ejjub Essihtijani u djelu "*El-Muhtalin*":

"Varaju Allaha kao što varaju malu djecu, a da su izvršili zapovijed onako kako im je naređeno bolje bi im bilo."

Ako je ovo kazna onima koji su napravili podvalu u sporednim stvarima vjere, kako je tek onima koji to rade u osnovi vjere? Ne sumnja jedan musliman da je tehakum, rješavanje spora među parničarima, djelo organa, a ne srca i jezika, pa je onaj koji kaže da odlaženje na sud nije tehakum – osim ako čovjek srcem zanijeti da se sudi pred tagutom, smatrajući da je njegova presuda bolja od Allahove – isti kao i onaj koji kaže da činjenje sedžde nije sedžda, osim ako je čovjek ubijeđen da onaj kome se čini sedžda to zaslužuje, ili poput onoga koji kaže da činjenje tawafa oko kabura nije tawaf, osim ako je onaj koji tawafi ubijeđen da će mu, ako bude tawafio, to donijeti neku korist od onoga ko je tu pokopan.

Imam Ibnul-Qajjim je odgovorio onima koji smatraju da 'ibadet nije 'ibadet sve dok njegov počinitelj ne bude smatrao da je to što čini 'ibadet, pa kaže:

"I od vrsta širka je da murid učini sedždu šejhu. To je širk onoga ko je učinio sedždu i onoga kome se čini. Ali, na veliko zaprepašćenje, oni govore: "To nije sedžda, već stavljanje glave pred noge šejhu iz počasti i poniznosti." Ovakvima se odgovara: Nazovite to kako hoćete, a sedžda je stavljanje glave na tlo pred onim kome se čini."

I mi odgovaramo ovima: "Zovite to kako hoćete, ali je tehakum – rješavanje spora među parničarima.

Napomena:

Kada čovjek u nekoj od kafirskih zemalja bude obespravljen, bude mu učinjena nepravda tako što bi mu neko oteo imetak ili fizički nasrnuo na njega i sl., tada se pozivanje policije – kako bi mu pomogla protiv tog nasilnika – ne tretira tehakumom (suđenjem pred tagutom) i to zna svako ko ima i najmanje znanja o ovoj mes'eli. Takva se stvar tretira pomaganjem kafirom protiv kafira (isti'ana) i takva stvar nije kufr. Ako bi musliman bio sposoban riješiti slučaj

sam ili uz pomoć svoje braće vjernika – to bi bilo, naravno, bolje. Kaže Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem:

"*Jak vjernik je bolji od slabog vjernika, a u obojici je hajr.*"

Ovaj hadith upućuje na tjelesnu snagu, kao što upućuje i na imansku snagu.

Druga šubha je govor nekih:

"Oni povodom kojih je objavljen ajet su željeli da se sude pred tagutom zato što nisu bili zadovoljni presudom Allaha i Njegovog Poslanika, a što se nas tiče, mi ne to želimo."

Odgovor na ovu šubhu je sa više aspekata:

Prvo: Ummet se složio da onaj ko uputi jasan 'ibadet nekom drugom mimo Allaha – postaje mušrik velikim širkom koji počinioca izvodi iz vjere, bio time on zadovoljan ili ne.

Drugo: Uzeli su nejasan govor (*mutešabih*), a ostavili su ono što je važeće i jasno (*muhkem*), a što Allah Uzvišeni pojašnjava na drugom mjestu pa kaže: **"A naređeno im je da ne vjeruju u njega."** I kaže: **"Taguta se klonite."** Ako znamo jasne (*muhkem*) dokaze, na njih vraćamo one koji su nejasni (*mutešabih*). Kaže imam Muhammed bin 'AbdulWehhab, objašnjavajući svojstva kufra u taguta:

"Da budeš ubijeđen u ništavnost 'ibadeta nekom mimo Allaha, da ga ostaviš, da ga mrziš i da tekfiriš one koji ga čine i da iskažeš neprijateljstvo prema njima." ('Medžmu'atut-Tewhid', prva poslanica).

Kada bi čovjek vjerovao u ništavnost 'ibadeta tagutu, a zatim ga ne bi ostavio – ne bi time bio kafir u taguta. Isto tako, ako bi vjerovao u ništavnost tog 'ibadeta i ostavio ga, a zatim ga ne bi mrzio, tj. volio bi ga – ne bi time bio kafir u taguta.

Treće: Oni koji obožavaju kaburove i tawafe oko njih govore: *"Da, mi tavafimo oko njih i upućujemo ova djela njima, ali mi time ne želimo širk."* Svaki muwehhid zna da je ovaj njihov govor batil. Pa, koja je razlika između onoga koji ide da se sudi pred tagutom i onoga koji tawafi oko njega?

Treća šubha je govor nekih da je tehakum mali širk i da njegov počinitelac neće biti mušrik sve dok ga ne ohalali

Svima je poznato da se 'ibadet ne smije uputiti drugome, osim Allahu. 'Ibadeti, kao što su: dova, traženje pomoći, klanje, zavjetovanje, tawaf, parničenje (*tehakum*), strah, nada, ljubav i dr. se dijele na tri vrste: 'ibadeti koji su vezani za vjerovanje, 'ibadeti jezikom i tjelesni 'ibadeti.

Što se tiče vidljivih 'ibadeta koji su vezani za jezik i djelo, kao što je dova, traženje pomoći, klanje, tawaf, parničenje, i dr.; ko ih uputi kipovima, ili

mrtvima, ili tagutima – upao je u veliki kufr i on je kafir i nije neophodno da ga ohalali.

A što se tiče nevidljivih 'ibadeta, koji su vezani za vjerovanje, poput straha, nade, ljubavi i dr., počinitelj ih mora ispoljiti jezikom ili djelima da bi (vidljivo) počinio nevjerstvo, zato što su to nevidljivi 'ibadeti koji su vezani za vjerovanje, a to biva u srcu. Stoga je neispravno sa te strane upoređivati tehakum sa djelima srca.

Četvrta šubha: Kažu:

"Ako se parničenje u nekom slučaju kosi sa šeri'atom – onda se tada nije dozvoljeno parničiti. Međutim, ako se slaže sa šeri'atskim propisima, kao što je pravedna presuda ili vraćanje imetka – onda je dozvoljeno."

Odgovor na ovu šubhu: Ovaj govor je batil iz dva raloğa.

Prvo: Mi ne gledamo u rezultat presude, da li će biti pravedno presuđeno ili ne, već gledamo u ustav i zakonik po kojem će se suditi, bez obzira što će biti "pravedno" suđeno. Činjenica je da će se suditi po tagutu. Zato, kada je Uzvišeni Allah rekao: **"...žele da im se pred tagutom sudi"**, misleći time na Ka'ba ibn Ešrefa, učinio je razlogom kufra – rješavanje spora kod taguta. Nije Allah učinio razlogom kufra to što bi Ka'b ibn Ešref nepravedno presudio zato što je uzimao mito. Ako bi to bio slučaj, onda to znači da bi i kadija, musliman koji sudi po šeri'atu, kada bi u nekom sporu uzeo mito – bio kafir, a taj je govor, bez sumnje, neispravan.

Drugo: Mi, takođe, ne gledamo u pravo čovjeka i da li će mu biti pravedno presuđeno ili ne, već gledamo u **pravo Allaha, Silnoga, a to je tewhid i kufr u taguta**, zatim ostavljanje tagutskog suda, tekfirenje taguta, upozoravanje ljudi na njega,... Kako je moguće da ljude upozoravate na taguta, a vi ste prvi koji se pred njim sudite, tražeći od njega, prokletog, rješavanje sporova?

Zatim kažemo: Svakom muslimanu koji se Allaha boji je obaveza da Ga se istinski boji i da ostavi prepirku oko ove mes'ele, koristeći racionalne, slabe i neprihvatljive dokaze, samo da bi pomogao svoj stav, jer je ovo pitanje – pitanje tewhida i širka. Ako čovjek ljudima bude dozvolio parničenje pred tagutom, dokazujući to razumskim dokazima, on će takvim postupkom biti od onih koji pozivaju u širk Allahu Uzvišenom i nosiće svoj grijeh na vratu i grijeh tehakuma svakoga onoga kome je dozvolio tehakum. Čovjek će: ili govoriti sa znanjem i objašnjavati ljudima da je to širk dokazima iz Qur'ana i sunneta, ili će ćutati i sjediti kod kuće i govoriti *"ne znam"* i tako poštedjeti ummet šerra svojih fetwi.

Peta šubha: Kažu:

"Postoje učenjaci koji su dali fetwe da je to dozvoljeno."

Odgovor na ovu šubhu:

Rekao je imam Ahmed, rahimehullah:

"Čudim se ovim ljudima... Saznali su za ispravnost seneda (lanca prenosilaca), pa se opet drže stava Suffana, a Allah Uzvišeni kaže: "Neka se pripaze oni koji suprotno naredbi njegovoj postupaju da ih kakva fitna ili bolna patnja ne zadesi."

Rekao je ibn Abbas, radijallahu 'anhuma:

"Bojati se da se na vas kamenje sa neba ne sruči, ja vam kažem rekao Allahov poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, a vi govorite rekao Ebu Bekr i Omer."

Rekao je imam Malik, rahimehullah:

"Od svačijeg se govora uzima i ostavlja, osim vlasnika ovog kabura, sallallahu 'alejhi we sellem."

Imam Malik je jasno upozoravao da se onaj, ko ostavi govor 'Umera, radijallahu 'anhu, a prihvati govor Ibrahima en-Neha'ija, treba pokajati. Pa, kakvo je tek stanje onog ko ostavi govor Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, radi govora nekog koji je na manjem stepenu od Ibrahima en-Neha'ija, rahimehullah, i govora sličnih?

Rekao je Sufjan ibn 'Ujejna:

"Naslonio se Rabi'a oborene glave i zaplakao, pa su ga upitali šta ga je rasplakalo, pa je rekao: 'Vidljivo pretoaranje (rija') i skrivena šehva (slijeđenje strasti). Ljudi su kod svojih učenjaka poput dječice kod svojih majki: šta im zabrane – odmah ostavljaju, a šta im naredbe – rade...' "

Rekao je 'Abdullah ibn Mu'temir:

"Nema razlike između stoke i čovjeka koji slijepo slijedi." ('Medžmu'atut-Tewhid', risala 8).

Oni koji se pravdaju da je to pitanje u kome se razišla 'ulema, kažu da i jedni i drugi imaju pravo na svoje mišljenje. Odgovaramo, uz Allahovu pomoć, da, kada je u pitanju 'aqida – nema razilaženja među ehliš-sunnetom, osim u sporednim pitanjima, kao što je razilaženje ashaba po pitanju da li je Allahov Poslanik na mi'radžu vidio Allaha ili nije, i sličnim pitanjima. Međutim, kada su u pitanju osnove vjere – tu nema razilaženja. Kada je Ebu Hanife iz definicije imana izbacio djela, izašao je iz okvira ehliš-sunneta po ovom pitanju i nazvan je *murdži'atu fuqaha*, iako je veliki broj onih koji govore da je razlika između njega i ostale 'uleme ehliš-sunneta samo jezička. Međutim, kada su u pitanju osnove vjere – tu ne može biti razilaženja i samo je jedna strana ispravna, dok je druga u zabludi.

Šesta šubha: Govor onih koji kažu:

"Danas ne postoji šeri'atska vlast koja bi mi vratila moje pravo, tako da sam prinuđen da to učinim."

Odgovor na ovu šubhu može biti u dvije tačke:

Prva: A to je da ih upozoravamo govorom Allaha Uzvišenog kada kaže: **"Zato što su dali prednost ovom svijetu nad ahiretom, a Allah neće uputiti na pravi put narod nevjernički."**

Kaže šejh Muhammed bin 'AbdilWehhab u svom djelu "Kešfuš-Šubuhat", vezano za ovaj ajet:

"Jasno je rečeno da ovo neovjerstvo i kazna nisu radi ubjeđenja ili radi neznanja, ili mržnje prema vjeri i ljubavlju prema kufri. Ne, već je radi ljubavi prema dunjaluku, koji ga je od vjere odveo."

Muslimanu koji vjeruje u Allaha i Sudnji dan nije dozvoljeno da da prednost dunjalučkom užitku nad vjerom, bez obzira da li se radilo o traženju položaja ili vlasti, ili pak radi očuvanja imetka, zato jer je čuvanje vjere preče od čuvanja imetka.

Kaže Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem:

"Neka propadne rob dinara i dirhema, i rob svile, kada mu se da - zadovoljan je, a kada mu se ne da - srdi se..." (el-Buhari).

Druga: Svakoga koji ovo kaže podsjećamo na govor Uzvišenog Allaha: **"A nisam stvorio džinne i ljude (ni zbog čega drugog) osim da mi 'ibadet čine, ne zelim od njih opskrbu, niti ishranu. Allah je taj koji opskrbljuje, Onaj koji silnu snagu posjeduje."**

Allah Uzvišeni pojašnjava razlog zbog kojeg je stvorio robove, a to je obožavanje Njega Uzvišenog, a njihovu opskrbu im je On zagarantovao.

Kaže Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem:

"Kaže Uzvišeni Allah: **'O sine Ademov, zabavi se 'ibadetom mojim, ispuniću tvoja prsa bogatstvom i otkloniću od tebe siromaštvo, a ne budeš li učinio (ovo što ti naređujem) - ispuniću tvoje ruke poslom, a tvoje siromaštvo neću otkloniti.'**" (Bilježi ga imam Ahmed, pogledaj "Sahihul-Džami'a").

Napomena:

Ima onih koji govore da su ajeti "...žele da im se pred tagutom sudi a naređeno im je da ne vjeruju u njega..." bili objavljeni povodom munafika koji je otišao Ka'bu ibn Ešrefu da mu presudi u sporu sa nekim Jevrejkom, ne želeći sud pred Allahovim Poslanikom, sallallahu 'alejhi we sellem, što znači da je - pored islamskog suda - otišao tagutskom sudu. Međutim, kažu da, obzirom da danas ne postoji islamski sud, nije kufr otići tagutskom sudu radi

rješavanja spora, tj. odlazak tagutu bi bio kufr samo u slučaju da postoji islamski sud. Ovo dokazuju spomenutim povodom objavljivanja ajeta.

Istina je da je ajet objavljen povodom spomenutog događaja. Međutim, ajet je došao u općenitom smislu i ne postoji nikakav dokaz kojim bi se propis (kufra) mogao svesti samo na slučaj da postoji islamski sud. **A poenta je u općenitosti ajeta, a ne u posebnosti povoda zbog kojeg je objavljen.** Ako bismo propise sveli samo na povode objave ajeta – onda od šeri'ata ne bi ostalo ništa, jer je većina ajeta objavljena radi nekog razloga, tako da nije moguće dokazivati na način na koji dokazuju. Znači, ajet je došao u općenitom smislu, to jeste da je svako suđenje pred tagutom kufr, a vi nemate dokaz sa kojim bi dokazali da je ajet specifičan samo za one koji ostave islamski sud, a prihvate tagutski sud, poput munafika iz vremena Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem.

A što se tiče govora onih koji kažu da su prinuđeni da to urade – ovaj govor je takođe neispravan iz dva razloga.

Prvo: Nakon što nam je iz prethodnog govora postalo jasno da je parničenje radi rješavanja spora 'ibadet, poput klanja ili zavjetovanja, trebaš znati da su neki ljudi pomješali pojmove i ne prave razliku između prinude (*darura*) i prisile (*ikrah*), tako da su time našli opravdanje onome ko počini kufr, a nema sumnje da je ovo batil, jer darura ne biva osim kod grijeha (mimo kufra), a što se tiče kufra – ne smije ga insan počiniti pravdajući se da je prinuđen, već mora biti prisiljen ubistvom ili mučenjem da bi bio opravdan. Prinuda (*darura*) je da čovjek bude prinuđen da počini manju od dvije štete kako bi izbjegao onu veću štetu, tako bi, kada bi bio prisiljen da počini blud ili da pojede meso strvine, dao prednost jedenju mrtvog mesa nad bludom. A što se širka tiče – pa, širk je najveći fesad koji postoji i nema ništa goreg od širka. Prisila (*ikrah*) je mučenje čovjeka na takav način da mu prijete propast i jedino je u ovakvom slučaju Allah Uzvišeni dozvolio da se izgovore riječi kufra. Kaže Uzvišeni Allah: "**...osim onaj ko bude prisiljen, a srce mu ostane čvrsto u imanu...**". Allah u ovom ajetu negira svako lažno opravdanje kojima ljudi žele opravdati svoj kufr i prihvata jedino prisilu kao opravdanje kod učinjenog djela kufra.

Drugo: Upitaćemo one koji ovo kažu, koristeći primjere: Kada bi postojala neka vlada koja obožava kipove, koja bi nadvladala nad nekim čovjekom i oduzela mu imetak, odbijaju da mu vrate imetak i kažu:

"Nećemo ti vratiti imetak sve dok ne budeš prinio žrtvu ovom kaburu i dok ne budeš tavafio oko njega."

Naše pitanje je:

Da li je ovakvom čovjeku dozvoljeno da prinese žrtvu ovom kumiru, zato jer je prinuđen, da bi vratio svoj imetak? Da li će ovaj postupak otkloniti od njega propis širka koji se za njega veže?! Želimo odgovor na ovo pitanje.

Završićemo ovo naše izlaganje govorom učenjaka svoga vremena Sulejmana bin Sehmana, rahimehullah, kada je upitan o suđenju (parničanju) pred tagutom, pravdajući se prinudom, rekao je:

"Drugo stanovište: ...Nakon što si spoznao da je tehakum (parničenje) pred tagutom kufr, znaj da je Allah u Svojoj Knjizi spomenuo da je kufr gori od ubistva, pa je rekao: "A smutnja (širk) je veća od ubistva." A na drugom mjestu kaže: "A fitna je gora od ubistva." Smutnja (fitna) u ovim riječima znači kufr, pa kada bi zaratili seljaci i građani i tako svi izginuli – blaže je nego da na zemlji postave taguta, koji bi sudio suprotno Allahovom zakonu, a kojeg je Allah po Svome Poslaniku, sallallahu 'alejhi we sellem, poslao. Treće stanovište je da kažemo: Ako je parničenje pred tagutom kufr, a znamo da je predmet parnice dunjalučki, pa kako ti može biti dozvoljeno da učiniš kufr radi toga? Uistinu čovjek neće vjerovati sve dok mu Allah i Njegov Poslanik ne budu draži od svega, i dok mu Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, ne bude draži od roditelja, djeteta i svih ljudi. Pa, kada bi ti sav dunjaluk otišao – nije ti dozvoljeno suditi se pred tagutom radi toga. Kada bi bio prinuđen, a dobio bi pravo izbora; ili da se sudiš pred tagutom ili da izgubiš sav dunjaluk – bilo bi ti obaveza da odbaciš imetak i nije ti dozvoljeno suđenje pred tagutom." ('Durer es-Senijje', 10/510).

Na kraju molimo Uzvišenog Allaha da uputi svakog ko je skrenuo u ovoj mes'eli. Molimo Allaha da im istinu prikaže istinom i da ih opskrbi njenim slijeđenjem i da im neistinu prikaže neistinom i da ih opskrbi klonjenjem nje. Molimo Allaha da nas ujedini na tewhidu i da nas sačuva svakog vida kufra i širka. Gospodaru naš, utječemo Ti se da Ti širk svjesno ne učinimo, a molimo Te za oprost u stvarima koje ne znamo. Amin.

